

ERIN HUNTER

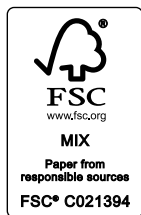
SOTURI- KISSAT

VÄÄRÄTÄHDEN
LUPAUS

ERIKOISSEIKKAILU

WSOY

Englanninkielinen alkuteos

WARRIORS, SUPER EDITION: CROOKEDSTAR'S PROMISE

Originally published by HarperCollins Children's Books under the title

WARRIORS, SUPER EDITION: CROOKEDSTAR'S PROMISE

Text copyright © Working Partners Limited 2011

Series created by Working Partners Limited

Cover illustrations copyright © Owen Richardson 2022

Map art © Dave Stevenson 2015

Used by permission of HarperCollins Publishers

Taitto: Sisko Honkala

Kannen Soturikissat-logo: Mikko Valtavaara

Suomenkielinen laitos © Nana Sironen ja WSOY 2023

Werner Söderström Osakeyhtiö

Suomenkos ilmestynyt aiemmin Art Housen kustantamana 2016

ISBN 978-951-0-49710-4

Painettu EU:ssa

Erityiskiitokset Kate Carylle

JOITAKIN KLAANIKISSOJA

JOKIKLAANI

Päällikkö	RAETÄHTI – paksuturkkinen harmaa kolli
Varapäällikkö	SIMPUKKASYDÄN – täplikäs harmaa kolli
Parantaja	VATUKKAMARJA – kaunis valkoinen naaras, jolla on mustapilkkuinen turkki, siniset silmät ja hätkähdyttävän vaaleanpunainen nenä
Soturit	(kollit sekä naaraat, joilla ei ole pentuja) VÄREKYNSI – mustan ja hopeanharmaan kirjava kolli PUUTURKKI – ruskea kolli MUTATURKKI – pitkäkarvainen vaaleanruskea kolli PÖLLÖTURKKI – ruskeavalkoinen kolli SAUKKOTÄPLÄ – valko-vaaleanoranssi naaras SETRIKARVA – ruskeankirjava kolli, tanakka ja lyhyhäntäinen LILJAVARSI – vaaleanharmaa naaras KIRKASTAIVAS – ketterä valko-oranssi naaras HAUKIHAMMAS – laiha ruskeankirjava kolli, jolla on kapea naama ja ulkonevat kulmahampaat JÄRVIHOHDE – kaunis, pitkäkarvainen harmaa-valkea naaras SÄIHKYTURKKI – yönmusta, kiiltäväturkkinen naaras

Oppilaat	(yli kuuden kuun ikäiset soturiharjoittelijat) PEHMOTASSU – pieni, solakka, valkea naaras, jolla on kirjavia laikkuja VALKOTASSU – puhtaanvalkoinen kolli, jolla on juovikas häntä ja ruskeat käpälät
Kuningattaret	(naaraat, jotka ovat tiineinä tai hoitavat pentuja) KAIKU-USVA – pitkäkarvainen harmaa naaras, jonka turkki on pinnalta valkoinen ja pehmeän ja utuisen näköinen; MYYRÄPENNUN , KUORIAISPENNUN ja KUKKAPENNUN emo SADEKUKKA – vaaleanharmaa naaras; MYRSKY-PENNUN ja TAMMIPENNUN emo OKRAHÄNTÄ – vaaleanruskea kuningatar, jolla on siniset silmät ja pehmeä turkki; HARMAAPENNUN ja PAJUPENNUN emo
Klaanin- vanhimmat	(entiset soturit ja kuningattaret, jotka viettävät vanhoja päiviään) TAIMENKYNSI – harmaa raidallinen kolli TAKKUVIIKSI – pitkäkarvainen raidallinen kolli, jonka paksu turkki on takussa LINNUNLAULU – raidallinen, valkeavatsainen naaras, jolla on kellanpunaisia laikkuja harmaantuneessa kuonossaan

MYRSKYKLAANI

Päällikkö	MÄNTYTÄHTI – punaruskea kolli, jolla on vihreät silmät
Varapäällikkö	AURINKOKAJO – kirkkaanoranssi kolli, jolla on keltaiset silmät

Parantaja	HANHISULKA – pilkullinen harmaa kolli, jolla on vaaleansiniset silmät; SULKAVIIKSEN mestari
Soturit	<p>KIVIKARVA – harmaa kolli</p> <p>MYRSKYHÄNTÄ – siniharmaa kolli, jolla on siniset silmät</p> <p>KYYHAMMAS – laikukas ruskeankirjava kolli, jolla on keltaiset silmät</p> <p>KELTATÄPLÄ – vaaleanharmaa raidallinen kolli, jolla on meripihkanväriset silmät</p> <p>VARPUSKARVA – iso, tummanruskea raidallinen kolli, jolla on keltaiset silmät</p> <p>PIKKUKORVA – harmaa kolli, jolla on hyvin pienet korvat ja meripihkanväriset silmät; VALKOTASSUN mestari</p> <p>RASTASKARVA – hiekanharmaa kolli, jolla on vihreät silmät ja rinnassaan valkoinen juova</p> <p>PUNARINTASIIPI – pieni, toimelias ruskea naaras, jolla on meripihkanväriset silmät ja rinnassaan kellanpunainen laikku</p> <p>PÖRRÖTURKKI – musta, keltasilmäinen kolli, jonka karvat sojottavat pystyssä</p> <p>TUULISPÄÄ – harmaa raidallinen kolli, jolla on vaaleanvihreät silmät; KIRJOTASSUN mestari</p> <p>PILKKUHÄNTÄ – vaalea raidallinen naaras, jolla on meripihkanväriset silmät</p>
Kuningattaret	NOPSATUULI – valkeankirjava naaras, jolla on keltaiset silmät; LEOPARDIPENNUN (musta naaras, jolla on vihreät silmät) ja LAIKKUPENNUN (mustavalkoinen kolli, jolla on meripihkanväriset silmät) emo

KUUKUKKA – hopeanharmaa naaras, jolla on vaaleankeltaiset silmät; **SINIPENNUN** (harmaa naaras, jolla on siniset silmät) ja **LUMIPENNUN** (valkea naaras, jolla on siniset silmät) emo
UNIKKOAAMU – pitkäkarvainen tummanpunainen naaras, jolla on tuuhea häntä ja meripihkanväriset silmät

Klaanin-
vanhimmat

RUOHOVIIKSI – vaaleanoranssi kolli, jolla on keltaiset silmät

TÖPPÖJALKA – ruskea, hiukan kömpelö kolli, jolla on meripihkanväriset silmät

KIURULAULU – kilpikonnakuviainen naaras, jolla on vaaleanvihreät silmät

VARJOKLAANI

Päällikkö

SETRITÄHTI – hyvin tumman harmaa kolli, jolla on valkea vatsa

Varapäällikkö

KIVIHAMMAS – harmaa raidallinen kolli, jolla on pitkät hampaat

Parantaja

SALVIAVIIKSI – valkoinen naaras, jolla on pitkät viikset

Soturit

RISATURKKI – kookas tummanruskea raidallinen kolli

KETTUSYDÄN – kirkkaan kellanpunainen naaras

VARISHÄNTÄ – musta raidallinen naaras;

PILVITASSUN mestari

SANIAISJALKA – vaaleanoranssi kolli, jolla on tummanoranssit jalat

KAARISILMÄ – harmaa mustaraidallinen kolli,
jonka silmän yli kulkee leveä raita
PAATSAMAKUKKA – tummanharmaan ja valkoisen
kirjava naaras

Kuningattaret   **SULKAMYRSKY** – ruskea raidallinen naaras
LÄISKÄPILVI – harmaavalkoinen naaras

Klaanin-
vanhimmat   **PIKKULINTU** – pieni kellanpunainen raidallinen
naaras
LISKOHAMMAS – vaaleanruskea raidallinen kolli,
jolla on yksi käyrä hammas

TUULIKLAANI

Päällikkö   **KANERVATÄHTI** – vaaleanpunertavan harmaa
naaras, jolla on siniset silmät

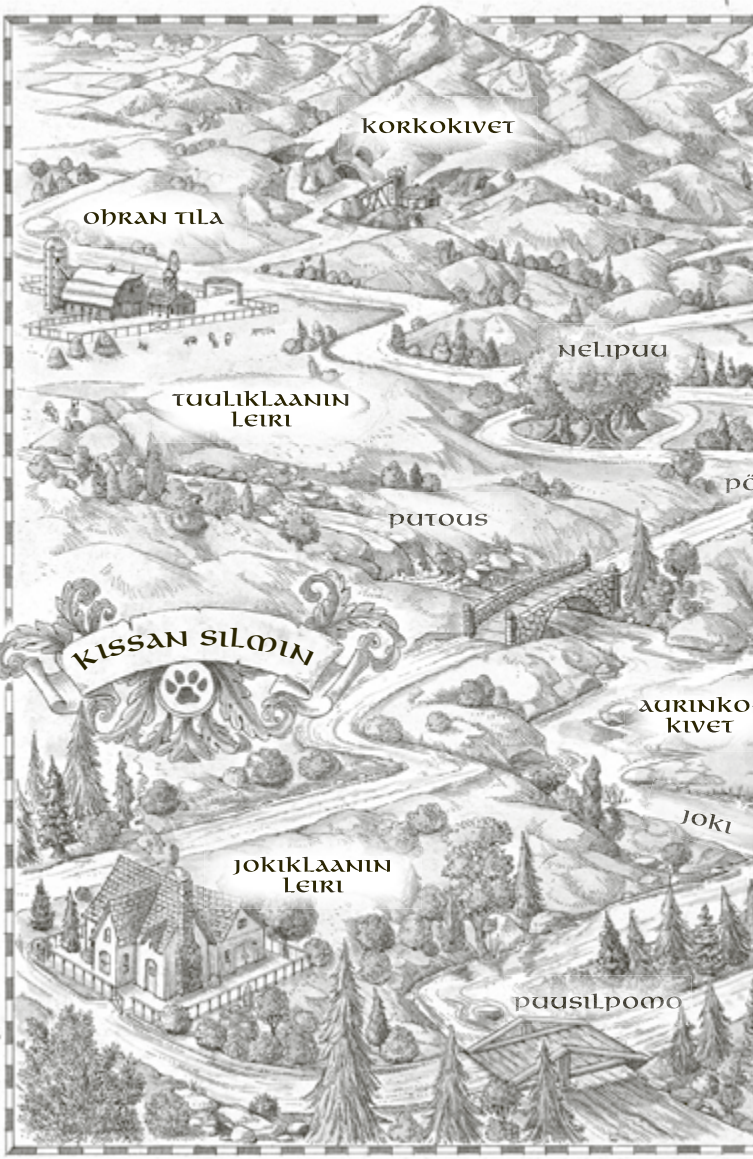
Varapäällikkö   **RUOKOSULKA** – vaaleanruskea raidallinen kolli

Parantaja   **HAUKKASYDÄN** – täplikäs tummanruskea kolli,
jolla on keltaiset silmät

Soturit   **AAMURAITA** – vaalea kullankirjava kissa, jolla on
kermanvärisiä raitoja; **PITKÄTASSUN** mestari
PUNAKYNSI – punaruskea kolli; **PÄÄSTÄISTASSUN**
mestari

Klaanin-
vanhimmat   **VALKOMARJA** – pieni puhtaanvalkoinen kolli

KORKOKIVET

OHJAN TILA

TUULIKLAANIN
LEIRI

NELIPUO

PUTOUS

PÖ

KISSAN SILMIN

AURINKO-
KIVET

JOKI

JOKIKLAANIN
LEIRI

PUUSILPOMO

haaskala

VARJOKLAANIN
LEIRI

ukkospolku

llöpuu

MYRSKYKLAANIN
LEIRI

SUURI
VUORIVAABTERA

KÄÄRMĖ-
KIVET

hiekkakuoppa

KORKEA-
MÄNNYT

kaksijalkala

KLAANIT

MYRSKYKLAANI

JOKIKLAANI

VARJOKLAANI

TUULIKLAANI

TÄHTIKLAANI

POHJOINEN

TUULIALAN
MAATILA

HUIDENSORMET
(HYLÄTTY KAIVOS)

Pohjois-baltian tie

TUULIALAN
NURMI

VELHONNOTKO

VELHONLOIKKA

Kaksijalan silmin

VIHTORIN
MAATILAN
LEIRINTÄALUE

VIHTORIN
MAATILA

Paalujoki

VIHTORINKUJA

pohjois-
haltialan
kaatopaikka

MAASTO

lehtimetsää

havumetsää

SUOTA

KIVIKKOA

POLKUJA

TUULIALANTIE

valkokaarin
metsä

paalukylän metsä

paalukylän saha

paalukylä

Pohjoinen

ESINÄYTÖS

TUULI RAPISUTTI PAJUNEN oksia ja riepotteli kaislikkoa.

”Raetähti!”

Yönmustalla taivaalla kieppui paksuja myrskypilviä. Sade piiskasi tiheiksi kudottuja pesiä, joissa Jokiklaanin soturit olivat olleet unilla.

”Raetähti!”

Jokiklaanin päällikkö luimisti korvansa kuullessaan kumppaninsa kauhunhuudon. Hän painoi kyntensä mutaan pysyäkseen pystyssä veden pyörteissä. Joki oli tulvinut yli äyräänsä ja vettä virtasi leiriin. Raetähti käänteli päätään ja tähyili varjoihin.

”Raetähti!” Kaiku-usva rääkäisi taas. Hänen huutoaan vaimensi suussa keikkuva pentu. Toinen roikkui hänen selänsään. Hän tuijotti risupesää, joka ajelehti tulvaveden mukana pois. Pikkuinen pentu yritti epätoivoisesti takertua siihen, mutta yhteen punotut vitsat luhistuivat kasaan kuin irtonaiset lehdet.

Raetähti syöksähti kohti pesää ja tarttui pentuun juuri kun se oli painumassa pinnan alle. Hän viskasi poikansa Puuturkille, joka ajoi takaa toista pesää. ”Vie Myyräpentu klaaninvanhimpien pesään!” Ruskea kolli nappasi likomärän karvamytyyn ja lähti loikkimaan kohti leirin toista päätä, missä vanhusten pesä seisoi yhä suojassa nousevalta vedeltä.

”Mene sinä perässä!” Raetähti käski Kaiku-usvaa. Naaras nyökkäsi silmät kauhusta ammollaan ja pitkät harmaat karvat sateesta nahkaan liimautuneina.

Raetähti silmäili leiriä. Pimeydessä vilahteli kiiltäviä turkkeja kuin säikähtäneitä kaloja. Solakka oranssivalkoinen naaras roikkui soturien pesän jäänteissä ja yritti raapia kokoon nopeasti romahtavia seiniä. Tanakka raidallinen kolli yritti padota kuohuvaa uomaa, jota myöten pesät ajautuivat jokeen.

Salama löi ja taivas valkeni hetkeksi. Ukkonen jyrähti ja tuuli voimistui. Leirin läpi vyöryi uusi aalto.

”Simpukkasydän!” Raetähti huusi varapäällikölleen. ”Mitä mieltä olet?”

Harmaa täplikäs kolli istui pyökinkannolla kaislojen seassa, katseli ylävirran suuntaan, ja vastasi: ”Vesi nousee nopeasti! Klaaninvanhimpien pesä ei ole enää kauan turvassa.”

Raetähti huitaisi hännällään. ”Meidän on lähdeävä leiristä!”

”Ei!” Oranssivalkoinen naaras päästi irti pesästä ja kääntyi kohti päällikköä.

”Meidän *on pakko*, Kirkastaivas!” Raetähti patisti.

”Emmehän me voi jättää kaikkea mitä esi-isämme ovat meille rakentaneet!”

”Se voidaan rakentaa uudelleen!” Raetähti napautti.

”Ei se ole sama!” Kirkastaivas kahlasi tulvaveden poikki ja takertui tassuillaan kelluvan pesän reunoihin.

Simpukkasydän loikkasi kannolta alas ja loiskutteli klaanitoverinsa luo. ”Kyllä me yhdessä voimme rakentaa uusiksi mitä tahansa”, hän vakuutti. ”Paitsi kissoja, jotka hukkuvat kun yrittävät pelastaa risuja.”

Kirkastaivas päästi vastahakoisesti irti pesästä ja katseli miten se kieppui ruovikkoon. Sitten hän pinkoi leirin toiseen päähän.

Klaaninvanhimpien pesän ympärillä velloi musta, kupliva vesi, joka heilutteli pajunvitsoja. Raetähti loikki rinnettä ylös ja ravisteli pesää kypälillään. ”Kaikki ulos!”

Kaiku-usva pujahti pesästä. Perässä tuli kolme uitetun hii-ren näköistä pentua. Naaras jäi tuijottamaan kumppaniaan. ”Mihin meidän pitäisi mennä?”

”Etsikää korkea maastonkohta.” Raetähti viittasi hännäl-lään kohti paikkaa, missä joen törmä nousi pieneen pensaik-koiseen metsään.

Pesästä luikahti ulos takkaturkkinen kollivanhus. ”En ole koskaan nähnyt tällaista myrskyä.”

Perässä tuli raidallisen ja valkoisen kirjava naaras. ”Mihin me olemme menossa?” hän kähisi.

Kolli silitti hänen selkäänsä hännällään. ”Syvemmälle metsään, Linnunlaulu. Johonkin missä on turvallista.”

Linnunlaulun silmät levisivät. ”Pois joeltako?”

”Vain joksikin aikaa”, Raetähti lupasi. ”Tulkaahan nyt, kaikki.”

”Seis!” Simpukkasydän pysähtyi puoliväliin rinnettä ja kääntyi katsomaan taakseen. ”Missä Sadekukka on?”

”Täällä!” Vaaleanharmaa kuningatar asteli Simpukka-sydämen luokse pyörteilevässä vedessä. Hän odotti pentuja, ja hänen vatsansa pullotti.

”Oletko varmasti kunnossa?” Simpukkasydän kysyi ja nuuhkaisi häntä.

”Olen minä, kunhan saan tassuni kuiviksi.” Naaras oli hengästynyt, ja sadevesi valui hänen turkillaan tasaisina no-roina.

Pikkuinen valkoinen naaras kierteli kuningattaren ympä-rillä silmät välähdellen. ”Hänellä on ollut kipuja.”

Simpukkasydän siristi silmiään. ”Ovatko pennut synty-mässä, Vatukkamarja?”

”En tiedä vielä”, naukaisi parantaja.

Sadekukka katsoi varapäällikköön. ”Mene auttamaan Raetähteä. Kyllä minä pärjään.”

Simpukkasydän räpäytti hänelle silmiään ja kääntyi sitten. ”Värekyysi?”

”Täällä!” Mustan ja hopeanharmaan kirjava kolli oli klaaninvanhimpien pesän vieressä pitämässä kaislikkoon tehtyä aukkoa auki. Klaanitoverit sujahtivat siitä läpi ja ottivat suunnan ylämäkeen.

”Pidä huoli siitä, että kaikki lähtevät suoraan kohti metsikköä.”

Värekyysi nyökkäsi varapäällikölle ja puski harmaantuvaa vanhusta, joka kieltäytyi menemästä kaislojen välistä.

”En minä voi lähteä ilman Hämyvettä!” Vanhus naulitsi kyntensä märkään maahan. ”Hän lähti tekemään tarpeitaan ennen kuin leiri alkoi tulvia. Eikä hän ole vielä palannut.”

”Kyllä me löydämme hänet”, Värekyysi huusi tuulen yli. Hän vilkaisi päällikköön, joka oli jäänyt paikoilleen mäkeen ja katseli tuhoutunutta leiriään. ”Raetähti, näetkö sinä hänet?”

Raetähti pudisti päätään. ”Tarkistan, että pesät ovat tyhjiä!” Hän säntäsi takaisin kohti pentutarhaa, työnsi päänsä sisään ja etsi nuuhkimalla lämpimiä kissanruumiita.

Siellä ei ollut ketään. Seuraavaksi hän tarkisti paikan, jossa oppilaiden pesä oli ollut, ja sitten sen, mitä soturien pesästä oli jäljellä. Raunio haisi vain märille ruo'oilte. Hän vilkuili leirissä ympärilleen ja joutui sinnittelemään pysyäkseen pystyssä tempovassa vedessä. Sitten hän ylitti aukion puoliksi juosten, puoliksi uiden, ja lähti klaaninsa perään.

”Ovatko kaikki tässä?” hän kysyi saadessaan klaanitoverit kiinni kuivemmalla maalla.

Värekyysi murahti. ”Hämyvedestä ei näy vielääkään mitään merkkiä.”

Kirkastaivas astui eteen. ”Menen takaisin etsimään häntä.” Raetähti nyökkäsi. ”Jatkakaa te muut ylemmäs metsikköön”, hän käski.

Kun Kirkastaivas pinkaisi törmää alas, Sadekukka päästi matalan ulinan.

Simpukkasydän jähmettyi. ”Sadekukka?”

Kuningatar oli kyyryssä ja irvisti tuskissaan.

Vatukkamarja kumartui hänen puoleensa ja nosti sitten päänsä. ”Pennut tulevat”, hän ilmoitti.

”Nytkö heti?” Simpukkasydän kysyi.

”Eivät ne odottele myrskyn loppumista”, Vatukkamarja kivahti. ”Meidän on päästävä johonkin suojaan.”

”Tuonne puiden keskelle”, Simpukkasydän ehdotti. ”Vesi ei koskaan nouse niin ylös.”

”Se veisi liian kauan.” Vatukkamarja vilkaisi heidän yläpuolelleen kurkottelevaa vanhan tammen leveää alaoksaa. ”Mitä luulet, saisitko hänet tuonne ylös?”

Simpukkasydän oli ihmeissään. ”Saan minä, jos on pakko.” Hän tarttui Sadekukkaa niskanahasta ja retuutti hänet paksun rungon viereen. ”Ja siitä ylös.”

Sadekukka vilkaisi ylöspäin ja voihkaisi. Hän avasi suunsa kuin olisi ollut aikeissa panna vastaan, mutta juuri silloin hänen kylkensä kouristuivat ja hän sävähti saadessaan supistuksen. Märässä turkissaan hän näytti pieneltä ja surkealta.

”Tule!” Vatukkamarja naukaisi reippaasti. ”Meillä ei ole paljon aikaa.”

Sadekukka upotti kyntensä puunkuoreen, ja Simpukkasydän työnsi häntä takaapäin. Kuningatar kiskoi itseään ylöspäin huohottaen, kunnes pääsi rungossa olevaan painaumaan alaoksan kohdalle.

Vatukkamarja vilahti Simpukkasydämen ohi runkoa ylös ketterästi kuin orava. Hän vilkaisi oksan ja rungon liittymä-

kohtaa ja nyökkäsi. ”Tämä kelpaa.” Sitten hän kääntyi Simpukkasydämen puoleen. ”Voitko hakea pesästäni yrttejä?”

Simpukkasydän nyökkäsi. ”Yritän.”

”Ole varovainen!” Sadekukka henkäisi, mutta Simpukkasydän oli jo loikannut oksalta alas niljakkaalle maalle ja kiiti takaisin kohti tulvivaa leiriä.

Vatukkamarja lakaisi märät lehdet oksantyyvestä pois. ”Hyvä. Tässä on ihan riittävästi tilaa käydä pitkäkseen.” Hän tuuppi Sadekukan painaumaan nenällään ja kyyristyi hänen viereensä märälle puunkuorelle.

”Pärjäköhän hän?” Sadekukka kuiskasi. Hän katseli pimeyteen siihen suuntaan, mihin Simpukkasydän oli kadonnut.

”Hän osaa pitää huolen itsestään”, Vatukkamarja sanoi. Hänen juurta myöten märät karvansa sojottivat klimppeinä. Hän oli ollut Jokiklaanin parantajana alle kolme kuuta sen jälkeen kun hänen mestarinsa Maitoturkki oli liittynyt Tähtiklaaniin. Tämä oli ensimmäinen kerta, kun hän joutui hoitamaan hätätilannetta omin neuvoin.

Sadekukka vapisi, kun hänen vatsaansa kouristi taas kipeästi. Vatukkamarja veti syvään henkeä ja sulki mielestään tuulen ulvonnan ja ukkosen jyrinän. Hän laski etukäpäälänsä kevyesti Sadekukan kyljelle, kun tuli seuraava supistus.

Vatukkamarja silmäili ruovikkoa. Ei merkkejä Simpukkasydäimestä. ”Tässä.” Hän taittoi hampaillaan pienen oksan ja laski sen Sadekukan posken viereen. ”Pure tuota kun tekee kipeää.”

”Eikö sinulla ole muuta?” Sadekukka sihahti.

”Et sinä tarvitse muuta”, Vatukkamarja sanoi. ”Kuningattaret ovat poikineet muinaisista klaaneista asti. Se on maailman luonnollisin asia.”

Sadekukka murahti ja puri keppiä täristen.

Kynnet raapivat puunkuorta, kun Simpukkasydän kapusi oksalle. ”Anteeksi”, hän puuskutti. Hänen turkkinsa oli läpimärkä. ”Minun piti uida pesällesi. Pääsin sinne sisään, mutta kaikki yrtit olivat huuhtoutuneet veden mukana pois.”

Vatukkamarja sulki silmänsä ajatellessaan, miten monta kuuta oli kestänyt kerätä ne varastot. Ennen kuin hän ehti vastata, Sadekukka sähähti ja keppi rusahti hänen hampaidensa välissä.

Ensimmäinen pentu oli tulossa.

Vatukkamarja kumartui ja ehti nähdä, miten pentu liukui ulos karkealle puunkuorelle. Hän nuoli sen ja antoi pikkuruisen, kiemurtelevan mytyn sitten isälle. ”Älä pudota”, hän varoitti.

”Onko kaikki hyvin?” Kirkastaivas huusi puun juurelta. Vesi loiski hänen käpäliinsä. Tulva oli saavuttanut puun.

”Yksi pentu, ja toinen on tulossa”, Vatukkamarja ilmoitti.

Simpukkasydän katsoi alas toinen käpälä rimpuilevan pennun suojana. ”Löysitkö Hämyveden?”

”En jälkeäkään”, Kirkastaivas vastasi synkästi.

Simpukkasydän huitaisi hännällään. ”Mene toisten luokse. Me pärjäämme täällä. Tule hakemaan meitä sitten kun vesi on laskenut.”

Keppi rusahti säleiksi Sadekukan hampaissa, kun toinen pentu syntyi. Vatukkamarja otti sen hampaisiinsa ja laski sen Sadekukan vatsaa vasten.

Sadekukka kurkotti heti sitä kohti ja nuoli niin kauan, että se alkoi miukua. ”Se on kolli.”

”Niin tämäkin.” Simpukkasydän laski pikkuisen pennun hellästi veljensä viereen. Hän äänensä särähti. ”Täydellisiä”, hän kuiskasi.

Sadekukka kehräsi, kun Simpukkasydän hieroi poskeaan hänen poskeensa. ”Tälle annan nimeksi Tammipentu tämän

tammen mukaan, joka suojasi meitä tulvalta”, hän hyrиси, ”ja tälle toiselle Myrskypentu tämän myrskyn mukaan, joka ajoi meidät tänne.”

”Tällaisella myrskyllä syntyneistä pennuista on määrä tulla suuria sotureita”, Simpukkasydän sanoi hiljaa. Hän katseli kuningatartaan ylpeänä. ”Harmi vain, että he eivät voi kumpikin tulla Jokiklaanin päälliköiksi.”

»Se mitä haluat itsellesi, ei ole
mitään verrattuna klaanisi tarpeisiin.
Ei mitään.»

Pienenä vammautunut ja emonsa hylkäämä
Vääräpentu haaveilee Jokiklaanin päällikkyydestä.
Kerran hänen uniinsa ilmestyy salaperäinen
kissa, joka lupaa hänelle valtaa. Vastineeksi
hän vannoo ikuista uskollisuutta Jokiklaanille
– aavistamatta, millaista tuhoa harmittoman
tuntuinen lupaus voi saada aikaan.

Väärätähden lupaus on itsenäinen erikois-
seikkailukirja, joka kertoo Väärätähden tarinan
pennusta Jokiklaanin päälliköksi.

9 789510 497104

www.wsoy.fi

T84.2

ISBN 978-951-0-49710-4

Kannen kuva: Owen Richardson